

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **D. Ch.**, st. příslušnost: Ukrajina,
bytem U.
zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1,

proti

žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké Policie**,
sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2018, č. j. CPR-1518-3/ČJ-2018-930310-V238,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 27. 11. 2017, č. j. KRPA-332587-31/ČJ-2017-000022, jímž bylo žalobci

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a to na dva roky. Zároveň mu byla stanovena doba k vycestování z území České republiky, a to do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Žalobce v podané žalobě tvrdil, že obě rozhodnutí správních orgánů jsou v rozporu s ustanoveními § 2 odst. 1 a 4, § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „s. ř.“), a rovněž v rozporu s § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán v rozporu se zákonem nezjistil skutečný stav věci a rozhodné okolnosti zjišťoval toliko v neprospěch žalobce. Zejména správní orgán I. stupně postupoval pouze na základě svých domněnek. Vzhledem k nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu nemohl přezkoumatelným způsobem posoudit zásah rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Správní vyhoštění v délce dvou let je naprosto nepřiměřeným opatřením, které po stanovenou dobu přetrhá všechny vazby, které si žalobce za území České republiky za několik let legálního pobytu vytvořil. V daném případě bylo namístě vydat rozhodnutí o povinnosti opustit území. Správní orgány neřešily závažnost porušení právního řádu ze strany žalobce. Správní orgán dále nepochopitelně uvádí, že přitěžující okolností je, že cizinec nemá v České republice povolen pobyt a žádným způsobem se nesnažil zlegalizovat svůj pobyt. Správní orgán tak bere jako přitěžující okolnost samu skutkovou podstatu správního řízení, přičemž takový postup je zcela v rozporu se zásadou dvojího trestání. Hodnocení délky pobytu žalobce na území České republiky, jeho integrace apod. není objektivní a rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné. Žalobce dále poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2007, č. j. 1 As 38/2007-80 či rozsudek téhož soudu ze dne 22. 11. 2007, č. j. 1 As 39/2007-72, z nichž vyplývá, že správní orgán je povinen nevydat rozhodnutí o správním vyhoštění v případě nepřiměřenosti dopadu správního vyhoštění do rodinného či soukromého života. Správní orgány nijak nehodnotí, že žalobce hovoří plynule česky, na území České republiky se vyskytuje více než 4 roky, má zde české přátele a družku, která má udělen trvalý pobyt. Žalobce má na území České republiky silné vazby, přičemž se nedopustil žádného závažného protiprávního jednání. Správní orgány přehlíží polehčující okolnosti žalobce, zejm. dobrovolné dostavení se ke správnímu orgánu k vyřešení jeho pobytové situace a následné okamžité zaplacení pokuty za nelegální pobyt. Žalobce dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Asz 240/2014-35, kde je *de facto* řečeno, že pokud jsou dány důvody pro zastavení řízení z důvodu nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života, správní orgán řízení zastaví, a pokud nedojde ke změnám, není namístě rozhodnout jinak, než řízení opětovně zastavit ze stejných důvodů. Žalobce se v souladu s uvedeným domnívá, že napadené rozhodnutí je nezákonné a pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné; navrhl tak jeho zrušení a vrácení věci ke správnímu orgánu.
3. K žalobě se vyjádřil žalovaný tak, že odkázal na písemné vyhotovení napadené rozhodnutí, zejména na jeho odůvodnění. V souladu s tím tak navrhl zamítnutí žaloby.
4. Ze správního spisu soud zjistil následující, pro řízení podstatné, skutečnosti.
5. Žalobce přicestoval na území České republiky poprvé v roce 2014 na polské podnikatelské vízum. Do České republiky přicestoval na návštěvu své známé, v současné době družky, O. S., s níž bydlí ve společné domácnosti. Žalobce v protokolu o podání vysvětlení ze dne

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

13. 9. 2017 uvedl, že je svobodný, na Ukrajině žije jeho dcera, s níž se nestýká. Jeho družka, O. S., má syna, kterého společně vychovávají na území České republiky. Žalobcova družka i její syn mají na území České republiky trvalý pobyt. Na dotaz, zda má na území České republiky, případně na území jiných členských států Evropské unie, odpověděl, že nikoliv. Na území České republiky má pouze přítelkyni s jejím synem. Žalobce uvedl, že na Ukrajině má dále rodiče a sestru, s níž je v kontaktu a u níž by mohl zpočátku žít. Žalobci bylo již v roce 2015 uloženo správní vyhoštění, nicméně rozhodnutí, po soudních sporech, nabylo právní moci až dne 26. 6. 2017. Žalobce tak měl 30 dní na to, aby vycestoval z území České republiky zpět na Ukrajinu, tj. do 26. 7. 2017. Žalobce však nevycestoval a od té doby se na území České republiky vyskytuje nelegálně, což sám uvádí nesporným. Dne 13. 9. 2017 se žalobce dobrovolně dostavil ke správnímu orgánu I. stupně za účelem vyřešení svého nelegálního pobytu. Týž den bylo s žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění z důvodu § 119 odst. 1 písm. b) bod 9, neboť žalobce opakovaně porušil právní předpis. Rozhodnutí o správním vyhoštění bylo vydáno dne 27. 11. 2017, proti čemuž žalobce podal odvolání. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím tak, že jej zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Proti tomuto rozhodnutí brojí žalobce podanou žalobou.

6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
7. Soud ve věci rozhodl při jednání na žádost žalobce, který odkázal na svá podání.
8. V dané věci soud vyšel z uvedených právních předpisů:
9. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců „[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na pět let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí“.
10. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců „[r]ozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince“.
11. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců „[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí“.
12. Soud se neztotožnil s žalobcem v tom směru, že správní orgány nedostatečným způsobem zjistily skutkový stav věci, který by byl založen pouze na domněnkách správních orgánů.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

Všechna tvrzení uvedená jak v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tak v napadeném rozhodnutí, mají oporu ve správním spise a jsou s ním v souladu. Odůvodnění správních rozhodnutí je rovněž v souladu s obsahem protokolu o podání vysvětlení ze dne 13. 9. 2017. Sám žalobce nezpochybňuje, že se na území České republiky vyskytuje nelegálně a že mu bylo již jednou pravomocně uloženo správní vyhoštění. Žalobce v podané žalobě neuvedl, v čem konkrétně spatřuje nedostatečné zjištění skutkového stavu věci. Žalobce pouze podotkl, že správní orgány zjišťovaly pouze rozhodné okolnosti, které svědčí v neprospěch žalobce. V podané žalobě nicméně chybí uvedení jednotlivých pochybení správních orgánů, kterých se měly dopustit. Ani ohledně tvrzení, že správní orgán skutkový stav zjistil pouze na základě svých domněnek, žalobce neuvedl, která tvrzení správních orgánů považuje za domněnku, která nemá oporu ve správním spise, případně je s ním v rozporu. Žalobní námitka ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu tak není důvodná, neboť žalobce uvádí pouze obecně porušení zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností, aniž by poukázal jak, a v čem správní orgány konkrétně pochybily. Nadto soud uvádí, že neshledal žádný rozpor v procesním postupu zjišťování skutkového stavu a tento byl zjištěn dostatečně, tak aby si správní orgán mohl učinit úsudek o tom, zda je rozhodnutí o správním vyhoštění způsobilé vyvolat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života.

13. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 209/2016-27, „[p]rávo vyplývající z čl. 8 Úmluvy není absolutní a při jeho hodnocení je třeba zvážit řadu faktorů, které ve své judikatuře stanovil ESLP a uvádí je již stěžovatel ve své kasační stížnosti (viz např. rozsudek ESLP ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99; rozsudek ESLP ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, stížnost č. 46410/99). Jednotlivá kritéria je nutné posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu. Současně Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že ustanovení čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahu mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek ESLP ze dne 19. 2. 1996, *Gül proti Švýcarsku*, stížnost č. 23218/94) a v této souvislosti ESLP bere v úvahu mimo jiné i případné extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, resp. soukromý život na jeho území. Z judikatury ESLP přitom vyplývá, že podmínky pro spuštění extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné (srov. rozsudek ESLP ze dne 6. 2. 2001, *Bensaid proti Spojenému království*, stížnost č. 44599/98). Stěžovatel uvádí, že v případě správního vyhoštění by mu byl znemožněn jeho kontakt s rodinou (rodiči a bratrem) na území České republiky. S ohledem na citovanou judikaturu není závazkem státu, aby respektoval volbu stěžovatele ohledně země, kde chce se svou rodinou (resp. její částí) rozvíjet soukromý a rodinný život. Stěžovatel neuvedl žádné důvody, jež by nasvědčovaly tomu, že by mu v zemi jeho původu bylo bráněno v realizaci soukromého a rodinného života“. Otázkou zásahu do soukromého a rodinného života žalobce se oba správní orgány vypořádaly dostatečně. Žalovaný tak například na s. 5 napadeného rozhodnutí uvedl, že vztah účastníka řízení a jeho družky není nutně vázán na území České republiky. S tímto tvrzením se soud plně ztotožňuje a odkazuje na výše zmíněnou judikaturu Nejvyššího správního soudu. Žalobce v podané žalobě ani v předchozím řízení nenamítal, že by jeho vycestování na Ukrajinu bránilo nepříznivé okolnosti. V protokolu o podání vysvětlení dokonce uvedl, že v případě, že mu bude

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

udělen výjezdni příkaz, pak vycestuje. Žalobce na území České republiky žije s občankou Ukrajiny, která má možnost legálně pobývat na území Ukrajiny, stejně tak její syn. Tvzení žalobce, že spolu s družkou vychovávají syna, není věrohodné, a to s ohledem na skutečnost, že syn žalobcovy družky je již dospělá osoba ve věku 25 let. I pokud by chtěli všichni tři realizovat svůj rodinný a soukromý život společně, mají možnost přesídlit na Ukrajinu, kde žijí žalobcovi rodiče, sestra a jeho dcera. Rozhodnutím o správním vyhoštění tak nemůže dojít k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života, neboť žalobce má na území České republiky pouze družku, státní občanku Ukrajiny, s níž může realizovat svůj rodinný a soukromý život na Ukrajině, a dále jejího syna, který může rovněž vycestovat na území Ukrajiny. Jak vyplývá z uvedené judikatury, právo na realizaci rodinného a soukromého života není právem absolutním, kdy stát bez dalšího musí respektovat volbu místa realizace. Žalobní námitka týkající se nedostatečného posouzení zásahu do rodinného a soukromého života není důvodná.

14. Soud neshledal rovněž důvodnou žalobní námitku týkající se nepřiměřenosti délky zákazu vstupu na území členských států Evropské unie. Ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců umožňuje správnímu orgánu uložit zákaz vstupu až na 5 let. V daném případě správní orgán I. stupně uložil zákaz vstupu v dolní polovině zákonné sazby, a to s přihlédnutím ke všem okolnostem uvedeným v ustálené judikatuře vrcholných soudů i Evropského soudu pro lidská práva. Například v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2017, č. j. 6 Azs 11/2017-27, je uvedeno, že *„[p]ráva vyplývající z čl. 8 Úmluvy však nejsou absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu. Judikatura ESLP v této souvislosti zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Ünér proti Nizozemsku, č. 46410/99, § 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, § 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, § 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou 6 Azs 11/2017 veřejného pořádku. (obdobně viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 – 45, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2007, č. j. 10 Ca 330/2006 – 89, publikovaný pod č. 1230/2007 Sb. NSS). Podle 5. kritéria zkoumají správní orgány rovněž „imigrační historii“ cizinců. Žalobci bylo již jednou uloženo správní vyhoštění, neboť na území České republiky pobýval bez víza či platného povolení k pobytu. Žalobce toto rozhodnutí nerespektoval, a proto mu správní orgán I. stupně uložil správní vyhoštění z důvodu opakovaného porušení právních předpisů. Žalobce na území České republiky pobýval několik týdnů nelegálně, a to opakovaně. Soud se tak neztotožnil s tvrzením žalobce, že by uložení délky zákazu vstupu na území členských států v dolní polovině zákonné sazby bylo v daném případě nepřiměřené. K tvrzení, že za dobu dvou let budou zpřetrhány všechny vazby, které si zde žalobce za dobu legálního pobytu vytvořil, soud odkazuje na předchozí bod tohoto rozsudku. Žalobce má na území České republiky z blízkých osob pouze přítelkyni a jejího syna, s nimiž může realizovat rodinný a*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

soukromý život na Ukrajině. Další vazby na Českou republiku ze správního spisu nevyplývají, naopak má žalobce vazby na území země původu. Podmínky pro realizaci jeho rodinného a soukromého života na Ukrajině jsou tak přijatelné.

15. Správní orgán I. stupně dostatečně a přezkoumatelně hodnotil na s. 7 – 10 svého rozhodnutí kritéria podle zmíněné judikatury a v souladu s ustanovení § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Závažnost či druh protiprávního jednání cizince, délka pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby byly správními orgány hodnoceny v souladu s požadavky, jež na ně kladou právní předpisy i judikatura. Správní orgány dospěly k závěru, že po zhodnocení jednotlivých kritérií a posouzení závažnosti porušení právního předpisu není možné uložit pouze povinnost opustit území České republiky. Správní orgány tak učinily v souladu se zákonem a soud se s jejich zhodnocením ztotožňuje. Žalobní námitky týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí tak soud neshledal důvodnými.
16. K žalobní námitce týkající se skutečnosti, kdy správní orgán měl uvést v rozhodnutí, že přitěžující okolností je, že cizinec nemá v České republice povolen pobyt a žádným způsobem se nesnažil zlegalizovat svůj pobyt, soud uvádí, že takové konstatování v rozhodnutí správních orgánů absentuje. Správní orgány nikde neuvedly, že přitěžující okolností je sama skutková podstata, což by bezpochyby bylo v rozporu se zásadou dvojího trestání. Přitěžující okolností je skutečnost, že žalobci již jednou bylo uloženo správní vyhoštění a přesto území ČR neopustil. Jelikož dle § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců lze uložit správní vyhoštění na dobu až 5 let, soud právě pro předchozí správní vyhoštění považuje dobu vyhoštění za přiměřenou.
17. Žalobce nekonkretizuje, v čem se mu jeví jako neobjektivní hodnocení délky jeho pobytu, jeho integrace apod. na území České republiky. Jak soud uvedl výše, odůvodnění rozhodnutí jak správního orgánu I. stupně, tak žalovaného, jsou v souladu s obsahem správního spisu a žalobce nepředkládá žádné důkazy, které by zpochybňovaly pravdivost obsahu listin uvedených ve správním spisu. Žalobní námitku tak soud též neshledal důvodnou.
18. Žalobcovy odkazy na příslušné rozsudky Nejvyššího správního soudu nejsou příhodné, neboť tyto se týkají situací, kdy mělo být dospěno k závěru, že rozhodnutími správních orgánů dojde k nepřiměřenému zásahu do rodinného a soukromého života. Jak soud již několikrát uvedl, v daném případě nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce neshledal.
19. K tvrzení, že správní orgány nijak nehodnotí, že žalobce hovoří plynule česky, na území České republiky se vyskytuje více než 4 roky, má zde české přátele a družku, která má udělen trvalý pobyt, silné vazby, přičemž se nedopustil žádného závažného protiprávního jednání a že přehlíží polehčující okolnosti žalobce, zejm. dobrovolné dostavení se ke správnímu orgánu k vyřešení jeho pobytové situace a následné okamžité zaplacení pokuty za nelegální pobyt, soud uvádí, že na s. 9 – 10 rozhodnutí správního orgánu I. stupně jsou všechna tato kritéria dostatečně hodnocena. Tyto žalobní námitky tak nejsou rovněž důvodné.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

20. Vzhledem ke skutečnosti, že žádnou z žalobních námitek soud neshledal důvodnou, pak podanou žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
21. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 6. února 2019

Mgr. Kamil Tojner v.r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.